

ב"ה

לקט ספורים כתתי

כתה ה

חב"ד

התשעו

חוברת 2

כמה מילים...

אנו מודות לה' שזכנו להוציא לאור ספורים מפרי עטנו בהשראת שעורי "חיים תניא".

ספר התניא, התורה שבכתב של תורת החסידות, הוא ספר עמוק במחשבת ישראל, וניתן למצוא בו דרך מקיפה ומבוססת בעבודת ה' יחד עם שלל עצות מעשיות לחיים יהודיים – חסידיים מלאי משמעות.

שפר גורלנו ונפל בחלקנו ללמוד התניא ע"י "חיים תניא". תכנית ללימוד התניא לבתי הספר היסודיים תוך שימת דגש על היישום בפועל.

במהלך השנה למדנו על מבנה הנפש של היהודי, החלוקה לשתי הנפשות, המהות והכוחות של כל אחת מהן, משמעות המצוות וחשיבותן, היעוד שלנו בעולם והיחודיות שלנו כיהודים.

יהי רצון שתכף ומיד נקבל עם ספר התניא פני משיח צדקנו.

המורה רבקה יעקובוביץ

ובנות כתר ה

התשעו

תוכן עניינים

- 4 ההתמודדות / שירה חדד
- 6 אין דבר העומד בפני הרצון / שילת פרשה
- 8 אין להתיימש כלל / שירה רז
- 10 תודה ה' שהשארתי לי את אחותי / שילת דהן
- 11 רבי שמעון!!! / שירה בוסקילה
- 13 פחד מוות / אדר מוניטין
- 15 ההתלבטות / עדי טויטו
- 16 מתן בסתר / יסכה כהן
- 17 הזכות לדון לזכות / גולדי יעקובוביץ
- 19 הכל מלמעלה / אדל בוקובזה
- 21 יש מי ששומע / רוני מימון
- 23 כשלא מתיימשים דברים מסתדרים / נועה ברק
- 25 סוף הישועה לבוא / תאיר חג'בי
- 27 בין טוב לרע / עדי חדאד
- 29 מסירות נפש מעל הכל / תאיר חדד

ההתמודדות

מאת: שירה חדד

שלום, שמי אסתר. אני רוצה לספר לכם ספור אשר ארע לי בילדותי, ושינה את עולמי. כיום אני אישה בת 32, נשואה עם חמישה ילדים ב"ה. הספור שאספר לכם קרה לי בהיותי בת 13.

בכיתה הייתי תלמידה לא כל כך חרוצה, אבל כשלמדתי תניא הייתי התלמידה המצטיינת בשעור. תמיד כשלמדנו תניא הייתי מתמלאת גאווה יהודית חסידית ואהבה לשיעור. הוא היה מעלה לי את מצב הרוח, ההיתי משלימה את המשימות הכתובות בחוברת הלימוד בשמחה ובשקידה. הנושא שהכי התחברתי אליו היה – התגברות על היצר הרע.

אך יום אחד כשיצאתי לחצר בית הספר ראיתי קבוצה של בנות מגובשות עם חצאיות מיני קצרות. הן נראו מטופחות ויפות. משחלפו על ידי עמדו ואמרו בקול לגלוג: "תראו את הדתיה הזאת!", הן צחקו, וכך גם שאר הילדות שהיו בחצר בית הספר: "תראו, תראו, החצאית שלה מגיעה עד מתחת לברכיים". "את ממש דוסית!", צחקו וחלפו על פני. הן השאירו אותי דומיה, מובכת ומושפלת. כשהכל סביבי צוחקים ומלגלים.

כשהגעתי לבית הנחתי את התיק, ונגשתי לאימי. התביישתי לספר לה את אשר ארע לי בבית הספר. אבל אזרתי אומץ ואמרתי: "אמא, אני רוצה שתקני לי חצאיות מיני. היום בבית הספר, כולן לעגו לי, ואמרו בקול ובזלזול – תראו את הדוסית הזאת!". כשאמרתי זאת לאמא, דמעות ירדו על לחיי, הייתי נבוכה. אימי שאלה אותי: "אסתר, מי אמרה לך זאת? אני אטפל בה". לא רציתי להגיד את שמן של אותן הבנות, כי חשבתי שהן צודקות. אמא ראתה כמה עצובה ומושפלת הייתי. בסופו של דבר השתכנעה, וקנתה לי חצאיות קצרות, העולות מעל לברכיים! לבית הספר הגעתי לבושה עם חצאית לא צנועה. התחלתי להתדרדר וללכלך את פי בדיוק כמו אותו הבנות.

באחד מימות השבוע סבא וסבתא הגיעו לבקר. שמחתי, נגשתי לחבקם ולעזור להם להרים את תיקיהם. כשסיימתי, סבי קרא לי: "אסתר חביבתי, בואי בבקשה לכאן". נגשתי אליו והתיישבתי בצידו. "אסתר, אני יכול לשאול אותך שאלה?" "ודאי סבא" – השבתי. "איך הגעת למצב הזה? לחוסר הצניעות הזו?" הסמקתי והשפלתי את מבטי. בקול נמוך ומבויש ספרתי לו את אשר ארע לי בבית הספר עם אותן בנות. כשסיימתי לדבר, שאל אותי סבא שאלה נוספת: "אסתר, היודעת את לאיזו מלכה שייך שמך?", "ודאי" לאסתר המלכה! עניתי בבטחון. "נכון מאוד, לאסתר המלכה. את יודעת אסתר, בזמן החורבן בין שני בתי המקדש, שלט אחשורוש על 127 מדינות. הוא חפש לעצמו מלכה. כתחליף לושתי. לאחר שושתי נהרגה. שלוחי המלך הנאמנים למלכם, החלו מיד בחיפושים. בכל הבתים של הארצות ששלט עליהן המלך. בסופו של דבר, הגיעו לבית של מרדכי היהודי ואסתר. הם לקחו אותה כמו כל הנשים

שנלקחו לארמון להכנות לקראת פגישה עם המלך. כל הבחורות לבשו בגדים פרוצים ולא הולמים. אולם אסתר לא הורידה את לבושה היהודי, ולא נכנעה ליצר הרע, נגד הבנות.

האלה. היא לא הושפעה מהן, ונשארה עם בגדיה הצנועים. בסופו של דבר בחר בה המלך למלכה. והיא גם הצילה את עם ישראל.

הנקודה שאני רוצה להבהיר לך, אסתר יקירתי, היא שאסתר המלכה לא הושפעה ונגררה אחרי הבנות שהתלבשו בחוסר צניעות. למרות זאת בחר בה אחשוורוש למלכה. אסתר! למדי מאסתר המלכה שלא הושפעה מן האחרים. אם את תלכי אחרי הבנות את רק תנזקי מכך, אם תחזרי להופעתך הצנועה ולגאווה היהודית שלך כמו שהיית, תוכלי לקרב את הגאולה בעזרת השם.

היום אני אישה דתיה, ומודה לה' על כך. אני רוצה לאמר לכן, שלא משנה אם אנשים הולכים בחוסר צניעות. אל תהיינה מושפעות מהן. היינה אתן המובילות והמשפיעות. ובסיעתא דשמיא נקבל את פני משיח צדקנו ואת הגאולה עצמה בקרוב, אמן!

אין דבר העומד בפני הרצון

מאת: שילת פרשה

אלול תשע"ב, כיתה א

דבורה צועדת בשמחה לבית הספר החדש "נווה יעקב". כולה נרגשת ושמחה, היא מלאת ציפיות, מסוקרנת מאד לדעת מה עושים בבית הספר. מנסה להכיר חברות חדשות, אך די מהר מצאה דבורה את עצמה לבדה. הימים חולפים והמצב נשאר כפי שהיה או אולי יותר נכון לאמר שהרגשתה של דבורה נעשתה גרועה מיום ליום. אמה של דבורה שראתה עד כמה עצוב לדבורה, ניסתה לשוחח עם מחנכת הכיתה, אולם לא חל שיפור ממשי. לקראת סיום שנת הלימודית נסתה אמה של דבורה להרגיעה, ואמרה: "דבור'לה חמודה, אל דאגה, בשנה הבאה נעביר אותך בית ספר, יהיה טוב".

אלול תשע"ג, כיתה ב

היום הראשון ללימודים הגיע. דבורה חושבת ומקוה שיהיה לה טוב יותר בבית הספר החדש – "אור בנתיב", שהחברות יתייחסו אליה טוב יותר מבית הספר הקודם. ואמנם בהתחלה כל הבנות הקיפו בהתעניינות מדבורה – סוף סוף היתה היא בת חדשה בכיתה. כולן רצו לשחק איתה. אך די מהר ההתלהבות הראשונית חלפה. בחלוף שבוע מצאה דבורה את עצמה שוב בודדה. היא הרגישה שאף בת לא רוצה לשחק עימה.

כעבור שלש שנות לימוד ב"אור הנתיב" החליטו הוריה של דבורה שאין ברירה, יש להעבירה שוב לבית ספר חדש, אולי הפעם ישחק מזלזל ותמצא את מקומה בחברת הילדות.

אלול תשע"ו, כיתה ה'

מיותר לציין שהשבועיים הראשונים של כיתה ה' דמו מאד לכיתות א' ו - ב. אך אז באחד הימים כשדבורה פוסעת לעבר בית ספר חדש בית ספר "בית ישראל" קרה משהו אצל דבורה. הפעם במקום שמוחה יהיה עסוק בתקוות ודמיונות על שינוי בחברות כתתה, יש בה מחשבות שונות - 'מה לא בסדר איתי? אולי יש משהו בי שאינו בסדר, לא יתכן שבכל מקום החברה תדחה אותי, אולי עלי לשנות משהו בי?!', דבורה ממשיכה בהרהוריה, 'אין לי מה לחשוש, אנסה להיות יותר בסדר איתן, לא להתבייש כל כך'. לא חלפו ימים אלא ימים ספורים מאז הגיע דבורה לתובנה זו ובנות הכיתה נגשות אל דבורה: "אנו ממש מצטערות שלא מספיק קבלנו אותך לחברתנו, את ילדה מאד חביבה, פשוט לא הכרנו אותך".

דבורה הבינה שהכל תלוי בה, ואמרה לעצמה: "אין דבר העומד בפני הרצון!"

אין להתייאש כלל

מאת: שירה רז

שלום קוראים לי שירה ואני רוצה לספר לכם סיפור אמיתי שקרה לאחותי.

בבוקר יום שני התעוררנו כהרגלנו מוקדם והתארגנו לבית הספר. לאחר שהתלבשנו התחלנו להכין את ארוחת הבוקר, שמתי לב שאחותי מוריה לקחה סוכריית זכוכית מהמזווה, התלבטתי אם לקחת גם אך לבסוף החלטתי שלא.

הגענו לבית הספר בשעה 7:35, אחותי פנתה לכיתתה ואני לכיתתי. בנתיים הגיעו חברותי לכיתה, רציתי לרדת לשחק עם חברותי בחצר בית הספר אך בנות מכיתתה של אחותי הקדימו אותי, הן צעקו לי: "שירה בואי מה, אחותך נחנקת!" רצתי אליה נסערת ממחשבות. מה קרה לה? ממה היא נחנקה? חשבתי בליבי בזמן שירדתי במהירות במדרגות. כשהגעתי לכיתתה של מוריה אחותי ראיתי אותה משתעלת, וחברתה מנסה לעזור לה אך ללא הועיל. שאלתי את חברתה: "איך היא נחנקה?" היא ענתה לי במהירות: "נראה לי שחברה הביאה לה סוכריה, לא ראיתי מה זה, אבל ברגע שמוריה הכניסה את הדבר הזה לפה שלה, היא התחילה להשתעל". כנראה שבלעה אותו מבלי ללעוס, הוסיפה חברתה של אחותי.

השעה 8:00 המורה של מוריה בדיוק נכנסה לכיתה, וראתה אותי עומדת לידה, ומנסה להביא לה משהו לשתות כדי שהסוכריה תחליק במורד הגרון שלה או שתצא החוצה. מרוב שהייתי לחוצה לא חשבתי על האפשרות לקרוא למבוגר שיעזור לנו. המורה ביקשה מכל תלמידותיה לשבת במקום ולהתחיל בתפילה.

המורה של מוריה הובילה אותנו לחדר המורים כדי שתוכל לסייע לנו בנחת ללא הפרעות. היא הציעה שאביא את הפרוסה של אחותי מהתיק שלה. נבהלתי מאוד, גם ככה מוריה נחנקת אז איך הפרוסה תעזור? המורה הסתכלה עליי וכאילו קראה את מחשבותי, היא אמרה בזריזות: "אם הסוכרייה לא יוצאת החוצה ננסה להכניס אותה פנימה, אל תדאגי".

תמיד כשאומרים לי אל תדאגי, אני מתחילה לדאוג! אבל, צריך להאמין בקב"ה שיעזור ברגעים האלו חשבתי בליבי. רצתי כאיילה שלוחה להביא את הפרוסה מהתיק של אחותי. נכנסתי לכיתתה, לקחתי את הפרוסה ורצתי אליה, תוך כדי שאני רצה אני רואה מזווית העין את חברתי מתקרבת, לא רציתי שהיא תראה אותי כדי שלא אתעכב בשאלת שאלות אבל היא ראתה אותי. באותו רגע עשיתי את עצמי כלא רואה אותה, וחשבתי שאין מה לעשות היא תתחיל לשאול שאלות ואתעכב בגללה. אך היא ראתה אותי, צעקה מרחוק: "שירה לאן את רצה? המורה כבר בכיתה". לא עניתי והמשכתי בדרכי לחדר המורים.

הגעתי לחדר המורים וראיתי את מוריה עדיין מנסה להוציא את הסוכרייה. פניה היו חיוורות ועיניה היו מלאות בדמעות. הסתכלתי למעלה וביקשתי מהקב"ה שישמור על אחותי. המורה לקחה מידי את הפרוסה והכניסה חתיכות קטנות לפה של מוריה. מוריה לא הצליחה לבלוע והוציאה את הלחם לפח. חשבנו שאולי כך הסוכרייה תצא, אך הסוכרייה מאנה לצאת. באותו

רגע הייתי ממש לחוצה, מחשבות רבות התרוצצו במוחי. מה יהיה? האם יקחו אותה למיון? מה עלי לעשות בתור אחות בכורה? תקוותי כמעט נואשה, אף אחד אינו יודע מה לעשות, התחלתי לבכות מלחץ ומהפחד שהיה בליבי, ונשאר לי רק לקוות לטוב, ולהאמין שמה' תבוא הישועה. בדיוק אז החליטה המורה ללחוץ על ביטנה של מוריה בתקווה שהסוכרייה תצא החוצה, ולמזלנו הסוכרייה העקשנית יצאה החוצה. הסתכלתי על הסוכרייה שגרמה לכל הבלאגן וזיהיתי אותה מיד, זאת הייתה סוכריית הזכוכית. שאחותי מוריה לקחה בבוקר.

אבן גדולה נגולה מליבי, איני יכולה לתאר את תחושת ההקלה שהאירוע הזה נגמר סוף סוף. הרגשתי שהקב"ה הקשיב לתפילתי, וגרם למורה לחשוב על הפתרון של לחיצה על הבטן. הסתכלתי על אחותי וראיתי שגם היא נרגעה והצבע חזר לפניה. בכיתי שוב, והפעם משום שהמתח שהיה התפוגג. המורה זיהתה את תחושתנו והביאה לשתינו מים צוננים. שתיתי את המים וחשתי טוב יותר. המורה של מוריה הציעה שנחזור לכיתה. הלכתי לכיתתי בחשש, חשבתי בליבי שאולי המורה תעניש אותי משום אני מאחרת. כשנכנסתי לכיתה המורה הביטה בי בתדהמה היא לא הבינה איך הילקוט שלי בכיתה ואני מגיעה רק עכשיו. סיפרתי לה את כל מה שארע והתחלתי לבכות שוב, פשוט לא הצלחתי לשלוט על הבכי. איך אפשר לשכוח את הרגע שאחותך נמצאת בסכנה.

בזכות מה שאירע לנו באותו היום התחדדה ההבנה שלי שאנו חייבים לחיות באמונה גדולה בה' ולא להתייאש כלל. אני מקווה שאף אחד לא יחווי חוויה כזאת לעולם.

תודה ה' שהשארת לי את אחותי

מאת: שילת דהן

שלום, שמי שילת דהן, ואני גרה בנתיבות ולומדת בבית ספר חב"ד בעיר. אני רוצה לשתף אתכם בספור ממש אמיתי שקרה לאחותי.

זה קרה עוד לפני שנולדתי, לפני 14 שנה כשאחותי נולדה. אימי יולדת צעירה מאושרת ושמחה עם לידת בתה היקרה, אך אז נגשה אליה רופאת הילדים בארשת רצינית ואמרה: "גב' דהן, צר לי לאמר לך, אך לתינוקת החמודה אין מספיק חמצן". אימי נחצה ואבי נבהל, זוג הורים טריים ומסכנים שאושרם הפך ליגון. בתם החמודה מוטלת בין חיים למוות.

אחותי אמנם יצאה מכלל סכנה, אך קשיה לא הסתיימו. כעבור שנתיים נולדתי אני – תינוקת בריאה הגדלה ומתפתחת יפה. אני כבר התחלתי למלמל, והיא בכלל לא הצליחה לדבר. היא היתה מאד עדינה.

הורי לא נשברו. הם נתנו לה את הטוב ביותר מבחינתם. כשגדלתי והתחלתי קצת יותר להבין, אימי ספרו לי את ספור לידתה של אחותי. והבנתי שעצם זה שאחותי אתנו זה נס. ה' אוהב אותנו. מאז אני שומרת עליה, מתייחסת אליה יפה, ואוהבת אותה הכי, הכי... מודה לבורא עולם, מתפללת אליו ואוהבת אותו. במשך הזמן היא למדה קצת לדבר, אמנם לא כמו אדם רגיל, אבל לפחות היא מדברת. תמיד אני מנסה לגרום לשמחה ולהנאה לאחותי. כדי שיהיה לה טוב בחיים, שלא תהיה עצובה בגלל שאינה מדברת טוב. היא כל כך עדינה ושקטה. אני עושה הכל בשביל שהיא תרגיש שייכת למשפחה או לעולם. ועל אף הכל ואולי דוקא בגלל הכל – אנחנו אוהבים אותה איך שהיא.

רבי שמעון !!!

מאת: שירה בוסקילה

שלום, קוראים לי שירה בוסקילה, ואני לומדת בכיתה ה'.

רציתי לספר לכם סיפור שקרה לסבא שלי, אך קודם ארצה לספר קצת על סבי, שהוא אדם מיוחד מאוד.

לסבא שלי יש אמונת חכמים חזקה וקשר מיוחד עם צדיקים, במיוחד עם רשב"י. הוא נוהג לנסוע לקברות צדיקים בצפון בכל ערב ראש חודש וכמובן בל"ג בעומר. אני מאמינה שסבא אוסף זכויות ולכן קורים לו ניסים.

במרוצת השנים איבד סבי מעט ממאור עיניו, ובעבודתו כצורף דרושה דייקנות רבה. הדבר הקשה עליו, לכן החליט לעבור ניתוח לייצר לשיפור הראייה.

סבתא שלי כמובן נסעה עם סבי לבית החולים, וכחלק מההכנה לניתוח נתנו לסבי טיפות הרחבה לאישונים. שניהם ישבו וחיכו להיכנס לניתוח שנקבע לשעה 12:00. חלפו עברו להן השעות והשעון כבר מורה על השעה 2:00!! אך לא נקבו בשמם!

סבי הלך לשאול במזכירות לפשר העניין והמזכירה התפללה: "מה, עדיין לא עשית את הניתוח?"

"אני נראה כמו מישהו שעבר ניתוח?" שאל סבי.

המזכירה התקשרה לפרופסור שהיה אמור לנתחו כדי לברר מה קרה.

הפרופסור היה בטוח שכבר ניתח את סבי, והוא ירד מיד למזכירות כדי לוודא שלא חלה טעות.

כשהטעות הייתה ברורה, הפרופסור החל לבקש מסבי שיסלח לו, ולא הסתפק בכך, אלא הבטיח שינתח אותו מחר על הבוקר.

"אתה הראשון, אני מבטיח. כך אהיה בטוח שאיש לא יבלבל אותי".

אך סבי ענה לו: "זה בסדר, אף אחד כבר לא יבלבל לך את התורים כי אני יודע מי זה היה".

"מה?" התפלל הפרופסור, "איך אתה יודע מי זה היה?"

"עזוב, אתה לא תאמין לי..." אמר סבי והלך כשהוא משאיר את כולם תמהים...

בדרך חזרה לרכבם, שאלה סבתי: "מי זה היה וכיצד אתה יודע?"

סבי החזיר לה בשאלה: "מה שכחנו היום?"

"לא שכחנו כלום", סבתא אמרה.

"ראש חודש היום!", ענה לה סבא, "רבי שמעון בר יוחאי!"

כשהגיעו לאזור בו קבור הצדיק רשב"י התקלקלו לפתע הברקסים שברכב, וסבי ידע כי אם ינסה לעצור את האוטו במהירות נסיעה כזו, הם יעופו מן האוטו! הרכב התנדנד מצד לצד, סבי כבר לא ידע אם יצאו מזה בשלום! באותו רגע הוא צעק "רבי שמעון!!!" והרכב עצר!!!

כשהגיעו לציון של הצדיק, שפכו את ליבם בתפילת הודיה לה' על הנס הגדול שארע להם.

אני למדתי מהסיפור שאם מאמינים באמת באמת מתוך הלב ה' יושיע אותנו מכל צרה. גם מצרה גדולה שכזו!

והכל בזכות אמונת חכמים!!!

פחד מוות

מאת: אדר מוניטין

שלום, שמי אדר ואני רוצה לספר לכם סיפור אמיתי שקרה לי, לאחותי, לאבי ולסבתי.

היה זה בצהריי יום השבת. אחותי, אני ובני הדודים שלי הלכנו לפארק הקרוב לביתנו. בת דודתי הלכה לנדנדות, היא ראתה שם ילד ואמרה: "אתה יכול לתת לי כמה דקות בנדנדה ואחר-כך אני אתן לך?"

הוא היה ילד טוב, הסכים ואמר: "בסדר". אחותו, שכנאה היו לה תכונות קצת פחות טובות, באה ואמרה: "מה נראה לך שאת לוקחת את הנדנדה של אח שלי". בת דודתי נסתה להצטדק והסבירה: "לא לקחתי ללא רשות. בקשתי יפה, ואחיי הסכים לי". אך הילדה ההיא לא קבלה את דברי בת דודתי. היא הלכה וקראה לאחיה הגדול, הוא בא והרביץ לדודתי ולאחותי, ואני עומדת מהצד ובוכה. הייתי מלאת פחד שהם יפגעו בהן לרעה.

המשפחה ההיא לא הסתפקה בכל זאת. האח הגדול קרא לחבריו. הם היו נראים כאלה גבוהים וחסונים. הם עשו מעגל סביב אחותי וזרקו עליה אבנים. אני ובת דודתי אובדות עצות, פוחדות ובוכות. בשלב כל שהוא בת דודתי, בר, התעשתה ורצה במהירות לאבי. היא ספרה לו שמרביצים לשיראל. הוא בא איתנו, ולקח את שיראל לבית.

בין כה וכה יצאה כבר השבת. לאחר תפילת ערבית, אבי דיבר עם אבי הילד שהמרביץ לשיראל, ואבי הילד גער בו על מעשיו, ואף נתן לו מנה אחת אפיים. הילד שחשש מתגובתו הקשה של אביו, אמר: "אבא, מדוע אתה מאמין להם?! בכלל לא שמעת אותי?! נכון שהרביצתי, אבל גם הם הרביצו לי". אבי הילד שכנאה לא חונק בעצמו על ערכים, במקום

לנסות לשוחח עם בנו על כך שגם אם משהו הרים עליו יד, זאת לא סיבה לקרוא לכל החברים ולרגום באבנים. במקרה הכי גרוע, אם מכים אותך ברח, וקרא למבוגר אחראי שיטפל. אך כאמור אלו התובנות שאותי חנכו אליהן, אך אבי הילד נהג בדיוק כמו בנו, או אולי יותר נכון שהילד נהג בדיוק כמו אביו. אבי הילד בא אלינו עם אגרופים שלופים והתחיל להרביץ, כן, אפילו את אבי הוא הכה, וזרק עליו אבנים. אחותי בזריזות באה לצלם את זה,

אך אותו אב אליו אמר לה: "אם את מצלמת, ארביץ גם לך". כמובן, שאחותי רעדה מהברנש הזה, והיא לא צילמה.

סבתי ששמעה את כל המהומה יצאה החוצה, והבנאדם נתן לה אגרוף בעין, נהיה לה כחול, מה שנקרא - מכה יבשה. שושנה אחות של סבתא שלי באה, ושמה לה קרח על העין. ראינו שהגיעו מים עד נפש, כפי שאומרים, סבי ואני התקשרנו למשטרה. השוטרים באו ותפסו את אבי הילד. הוא היה נתון במעצר עצרו ליום אחד.

אני לא שמחה על כך שבסוף האיש הקשה הזה קבל את עונשו. על אף שזה בהחלט היה מגיע לו על ההתנהגות התוקפנית שלו, ועוד לציני ילדיו. אני בתוך תוכי מהרהרת, כמה מסכן הוא וכמה מסכנים ילדיו, שלא קבלו כמוני את הכלים להתמודד עם כעסים. הם כנראה לא זכו ללמוד תניא, ולדעת שכל יהודי הוא בן של מלך. אני בטוחה שהם מלאים חרדות, ויש לי עוד מחשבה, אולי היא קצת נוצזת... לבקש מאבי שיביא לשכונה שלנו איזה רב שילמד תניא. אולי כך אנשים ילמדו ויצליחו להשתלט יותר על היצרים שלהם.

ההתלבטות

מאת: עדי טויטו

שלום, שמי עדי, ואני לומדת בכיתה ה בבית ספר חב"ד.

ההרגשה שלי היא שכל הבנות בכיתתי אוהבות אותי ב"ה גם אם לפעמים אנו רבות, עדיין כולן מחבבות אותי. קצת מוזר לי לספר לכם על עצמי, לכן רק אגלה לכם שמאחד משיעורי "נרות להאיר" שזה כמו שיעור חינוך - חברה - כשורי חיים, הבנות רשמו לי במעטפה: "ילדה חברותית, מצחיקה, חייכנית ורחמנית".

לקראת סוף המחצית השניה, באחד השיעורים נכנסה המורה לכיתה ואמרה: "יש לי בשורה משמחת בשבילכן, לא, לא טיול, גם לא ערב כיתה, אלא בהתקרב עונת הקיץ, הזמן בו אתן נהנות ללכת לברכה, המנהלת בשתוף העיריה ומשרד החינוך החליטו להעניק לכם - חוג שחיה!"

כצפוי, כל הבנות התלהבו, שמחו והתרגשו. כל? - לא מדויק. היתה אחת שלא, אני! כן. אני לא יודעת לשחות, חששתי מאד. בהיסוס הרמתי אצבע ושאלתי: "המורה, החוג הוא חובה?" "לא" ענתה לי המורה כשהבעת פליאה על פניה, "החוג אינו חובה. את יכולה להשאר וללמוד בכיתה". לרגע נבהלתי, מה אעשה? איני רוצה ללמוד לימודים רגילים כשחברותי נהנות להן בברכה, אך גם להרשם לחוג, לא נראה לי כבא בחשבון. התלבטתי מה אעשה?

כל היום לא הייתי מרוכזת בשיעורים, המורות העירו לי מספר פעמים. בהסעה ישבתי כשראשי צמוד לחלון, וניסיתי לשקול שוב את הדברים, מה טוב ונכון יותר עבורי. כשהתקרבנו לבית הוקל לי. רצתי לאימי, ספרתי לה על ההתלבטות שלי. היא האזינה בקשב רב, ולבסוף יצאה לי להרשם לחוג.

כמה טוב, שיש לי אמא טובה וקשובה, היודעת לתת לי את העצה המתאימה.

מתן בסתר

מאת: יסכה כהן

שלום, שמי דנה, אני בת 12, וגרה באחת משכונותיה החדשות של ירושלים. הספור שלי קרה בעיצומה של חגיגת בת המצוה שלי.

זה היה ממש בתחילת האירוע, רעש והמולה סביבי, בני משפחה וחברות, ואני שמחה וצוהלת. עמדתי עם שמלתי החדשה מביטה בעד החלון באורחים שלא חדלו מלזרום, ולפתע צדו עיני דמות השונה בין כל האנשים הלבושים בהידור ומאושרים. הדמות היתה לבושה בגדים בלויים, היא או ליתר דיוק הוא, עבר מבית לבית. נראה היה שהוא מחפש מקום לנוח ולאכול...

לרגע שכחתי מעצמי ומהחגיגה שלי. רחמי נכמרו על ההלך המסכן. האנשים העצבניים טרקו לו בפנים את דלתות בתיים בזה אחר זה. הבחנתי שלאף אחד לא אכפת מהעני המסכן. במוחי כבר נרקס רעיון פשוט אך מעשי. מהרתי למטבח, בקשתי מהשף אם יוכל בבקשה להביא לי כבר עכשיו את מנתי. עשר דקות חלפו. אחד המלצרים התקרב אלי, והגיש לי את מנתי בצורה מכובדת ביאה לכלת האירוע. אמרתי לו – תודה, נטלתי את המנה, ומיהרתי אל העני האומלל שרפץ רעב על המדרכה.

העני שמח מאד, הוא לא חדל מלברך אותי, ואז ספר לי כיצד הגיע למצבו זה. לפני מספר שנים הוא הסתבך עם הבנק, היו לו הרבה חובות. משלא היה לו מה לשלם גרשו אותו מביתו. הוא החליט להתחבא במחסן בית הספר, שם עבד כאב בית. המחסן הפך לבית הזמני שלו. כעבור ששה חודשים גילו אותו, וגרשו אותו, כך נותר ללא עבודה וללא קורת גג. "עכשיו" סיים האומלל את ספורו "אני ישן ברחוב, ומשקיט את רעבוני בעזרת אנשים טובים כמוי!"

חלף שבוע מיום בת המצוה שלי, ספורו של העני לא עזב אותי. בדיוק קראתי את המעשה עם בתו של רבי עקיבא. זו שנתנה את מנתה לעני ביום חתונתה, ובזכות זה נצלה מהכשת נחש. שמחתי שהצלחתי לנהוג כמו אישה צדיקה זו.

הזכות לדון לזכות

מאת: גולדי יעקובוביץ

שלום, שמי יוסף, אני גר בנתיבות, ויש לי משפחה שמחה וטובה ב"ה.

בית הכנסת שלנו הוא בית כנסת לא גדול. אין בו מקום לנשים המגיעות להתפלל, משום כך שוקדת הנהלת בית חב"ד ברשות הרב ישר אדריעי על הקמת בית כנסת חדש. בינתיים, כשנשים מגיעות בשבתות ובחגים עושים להן מחיצה בפינה קטנה. שם יושבות הנשים, מתפללות ומאזינות לחזן. לאחותי קוראים – שרה, היא ילדה נחמדה וחרוצה. שרה גדולה ממני בשנתיים. אני מאד אוהב אותה, ולפעמים הולך איתה לבית הכנסת.

באחת משבתות הקיץ החמות בקשתי משרה ללכת עימה לבית הכנסת. שרה נענתה לבקשתי. שמחתי מאד, כי מאד רציתי ללכת לבית הכנסת. יצאנו מהבית, כשהגענו לבית הכנסת, שרה בקשה ממני ללכת לבדוק אם יש מחיצה, ואם יש עזרת נשים. הסכמתי והלכתי לבדוק. כשחזרתי היא לא היתה שם. התפלאתי – איך זה יכול להיות?! זה לא יפה שהיא בקשה ממני ללכת לבדוק אם יש מחיצה, אני הלכתי ובדקתי, והיא הולכת?!

לא ידעתי מה לעשות. מצד אחד זה לא יפה שהיא עושה לי את זה, אולי גם אני אעשה לה כך – הרהרתי. אבל מצד שני, חלפה מחשבה בהירה במוחי, בטוח היא לא עשתה זאת בכוונה. אולי כדאי לסלוח לה?! החלטתי ללכת ולבדוק איפה היא, אולי אדבר איתה, ואמור לה שזה לא יפה שאני הלכתי לעשות לה טובה, וכך היא עושה לי, הולכת בלי לאמר מילה. הלכתי לבדוק היכן היא. חיפשתי וראיתי אותה יושבת בנחת בבית הכנסת בתוך המחיצה ומתפללת. נכנסתי ושאלתי אותה: "למה עשית לי את זה?!", היא סימנה לי לצאת, תוך כדי כך לחשה: "עוד מעט נגמרת התפילה, אוכל לצאת, ותוכל לדבר איתי ולהגיד לי מה אתה צריך".

נגמרה התפילה, שרה יצאה החוצה, ושאלה אותי, מה רציתי ממנה, אמרתי לה שזה לא יפה שהיא שלחה אותי לבדוק אם יש מחיצה, אח"כ היא נעלמה, אני נשארתי לבד, והייתי צריך לחפש אותה בבית הכנסת. שרה התנצלה מיד, בקשה סליחה, ואמרה: "יוסף, זה לא היה בכוונה, חיכיתי לך, אך בדיוק אז הגיע מאיר (אח שלנו), שאלתי אותו, והוא אמר לי: "יש מחיצה", והלכתי. הבנתי ששרה לא התכוונה לפגוע בי, והיא בעזרת השם פעם הבאה לא תעשה זאת.

כשהגענו הביתה, ספרתי לאבי ולאמי מה שקרה. אבי אמר לי: "יוסף, היודע אתה – זה מזכיר לי ספור משפחתי על ר' אריה לוי, הסבא רבה שלי". ואבי התחיל לספר:

"היה זה ביום שישי בצהרי היום. ר' אריה לוי וצ"ל וחברו נדדמנו יחד להלויתו של אחד מגדולי ירושלים בעת ההיא. לפתע נפרד ר' אריה לוי וצ"ל בבהילות מהמלווים, והולך פונה לו לאחת מחנויות הפרחים שהיו ברחוב. לתדהמתו של אותו חבר הוא רואה את ר' אריה לוי וצ"ל בוחן יחד עם המוכר סוגים שונים של עצצים – ר' אריה לוי, פשוט לא יאומן! הלויה

המשיכה לדרכה, אך אותו מכר לא יכל לשאת את גודל התמיהה על הצדיר ר' אריה לזין זצ"ל שלא מוצא זמן אחר לקנות עציצים לביתו אלא באמצע הלזיה של אחד מגדולי ירושלים.

ביום ראשון פגש החבר את ר' אריה לזין זצ"ל, כמובן לא התאפק ושאל את שאלתו, ספר החבר – עד סוף ימי לא אשכח את תשובתו של ר' אריה לזין זצ"ל ואת מוסר ההשכל הנלמד מכך.

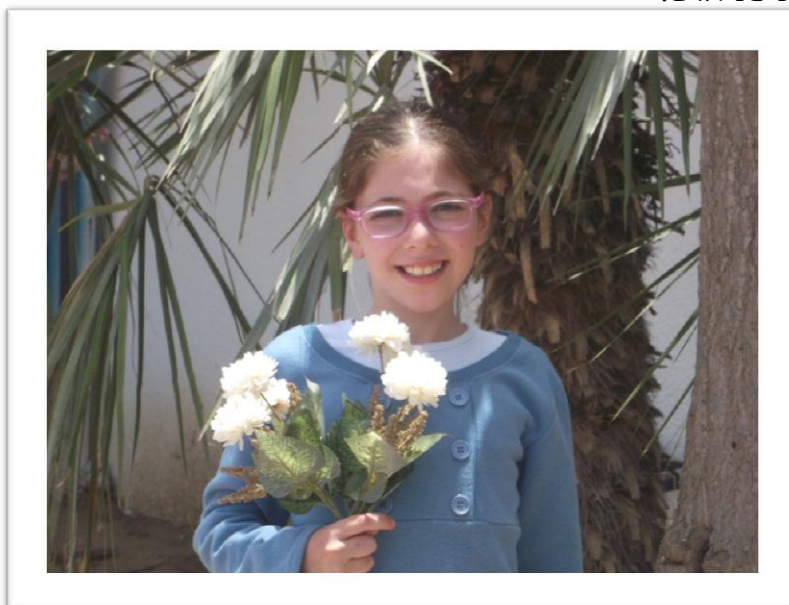
מן המפורסמות שר' אריה לזין זצ"ל היה סועד את חולי בית הרפואה למצורעים שבירושלים. מקום שאדם מן הישוב פחד להציג את רגליו על מפתן המקום. אולם ר' אריה זצ"ל לא פחד כלל בלכתו לקיום מצות ביקור חולים.

בין שאר החולים ששכבו בבית הרפואה היה יהודי שומר תורה ומצוות. יהודי זה חי שנים רבות בבית הרפואה עד לסופו המר שבו הלך לבית עולמו. בשמוע ר' אריה שיהודי זה הלך לעולמו, דאג לכל סדורי הלזיה – אנשי חברה קדישא שהסכינו לטפל בגופה הנגועה. הנוהג בבית הרפואה היה שכל חפציו של הנפטר נשרפו בכדי שלא יעבירו את המחלה לאנשים אחרים. נסה ר' אריה לדאוג שתשמישי הקדושה שבין חפציו של האיש לא ישרפו. לאחר ויכוחים מתישים, הסכים הרופא המטפל להסדר שימנע את שרפת התפילין ושאר תשמישי הקדושה. ההסדר היה שר' אריה יביא עציץ גדול שיוכל להכיל את כל אותם תשמישי קדושה שיכוסו בעפר, והעציץ יקברו במקום מגורר בכדי למנוע בזיון תשמישי הקדושה.

היום לביצוע ההסדר היה יום שישי – היום שבו היתה הלזיה, ר' אריה זצ"ל הבחין שאם יבחין עם הלזיה עד סוף דרכה, אותו רופא מסוים כבר ילך מבית הרפואה ואז הצוות ישרוף את תשמישי הקדושה לא לפי ההסדר הנ"ל. לכן עזב ר' אריה זצ"ל את מסע הלזיה, ובצע את אשר חשב שכונן יותר לעשות.

מסיים אותו חבר, תלמיד חכם, כמה, כמה אנו צריכים ללמד זכות על זולתנו. לעולם לא נדע את הסיבה האמיתית לביצוע פעולה כל שהיא ע"י אדם אחר". סיים אבי את ספורו.

עדיין מהדהדים בראשי פרטי הספור, ואני מקוה שמעתה ואילך אלמד ממעשיו של סבי, ואלמד זכות על כל אדם.

הכל מלמעלה

מאת: אדל בוקובזה

באותו בקר בו מתחיל ספורי היתה לאימי תחושה לא טובה. בתכנון היתה נסיעה משפחתית לבאר שבע. אין ספור פעמים נסענו לבקר בני משפחה בבאר שבע, אך משום מה אותו בוקר היתה לאימי תחושת בטן שאמרה לה, משהו לא טוב עומד לקרות. אך אבי הרגיעה, ולא ראה צורך לבטל את הביטול המשפחתי בשל תחושת בטן.

היום אני – אדל, נערה בת 12. אנשים המשוחרחים עימי אומרים כי הם מרגישים שהם משוחרחים עם אדם מבוגר. יתכן ואותו בקר גורלי וההמשך שבאו אחריו גרמו לי לחשוב אחרת על החיים.

אבל נחזור לאותו בקר לפני מספר שנים. אימי היקרה נהגה ברכב המשפחתי. לפתע אבדה אימי את השליטה על הרכב, ונתקעה בעמוד חשמל!

באותו רגע החל מסע ארוך ומיגע של יסורים ותקווה, אמונה ואהבה.

אבי יצא ב"ה ללא כל פגע.

אני גם, תודה לה' – יצאתי בחסד, רק שברתי את רגלי.

אחי, יואב, הדומה לי מאד, גדול ממני בשנה. גדלנו כל הזמן יחדיו ממש כמו תאומים. הוא עף להרים כתוצאה מהתאונה. שמונה שעות חפשו אותו עד שמצאו אותו.

אחי הבכור, מתן, ואחותי תאיר, שכיום היא בת 16, סבלו משברים בגולגולת. הם גם אבדו דם רב.

הטראומה הקשה היתה עם אחי נדב ע"ה. הוא היה תינוק קטן בן שנה וחצי. ראשו נדפק בשמשת הרכב, עצמותיו העדינות לא שרדו את החבטה, והוא נפטר...

מתן, אחי הבכור, הרים את התינוק לשמים, קרא: "שמע ישראל-ל' ה' אלוהינו ה' אחד", ובאותם רגעים השיב אחי יקירי הקטן את נשמתו לבורא העולם.

השיקום של משפחתנו היה ארוך מאד ואולי נמשך עד היום. האבל על אחי הקטן נחקק עמוק בתוכנו. אני כאמור יצאתי בנזק קל. הייתי עם גבס תקופה קצרה והחלמתי. אחי ואחותי גם כן חזרו הביתה בשלום.

עם אימי האהובה התהליך היה ארוך יותר. תקופה ארוכה היא היתה מאושפזת בבית הרפואה. קרוב לשנה היינו בלי אמא בבית. גם כשאמא כבר חזרה, חיינו השתנו. רמה מסוימת של נכות נשארה לה. לאימי היתה אמונה חזקה וכוחות נפש גדולים. ב"ה היא תמיד מודה לבורא עולם על כל רגע. על אף שההליכה קשה עליה, ופעולות רבות הדורשות מאמץ

פיזי ברגליים קשות עליה, אך למרות הכל היא משתדלת לא לפול ברוחה, לעשות בידיה ובחלקים הבריאים שבה ככל יכולתה.

האמונה החזקה של אמא מחלחלת גם בתוכנו הילדים. היא תמיד אומרת כי אין רע יורד מלמעלה וה' הוא אבא טוב ורחום שלנו. אנחנו לא מבינים למה ה' עשה ככה, אולם זה לא סותר את אהבתנו אליו ורגש הכרת הטוב למה שהשאיר לנו.

כשלעצמי אני אומרת, נכון אימי לא החלימה לחלוטין, אבל יש לי אמא. אמא מסורה, תומכת ואוהבת. יש ילדים יתומים שאין להם אמא כלל, ואימי עושה הכל לשמח אותנו.

אני מקוה שכל אחד הקורא את ספורי ידע להסתכל על חצי הכוס המלאה בחייו. לדעת שלא הכל מובן מאליו. הכל מאיתנו יתברך והוא הנותן לנו את הכח להתמודד. הכל מלמעלה.

יש מי ששומע

מאת: רוני מימון

יומני היקר,

יום ראשון, יג סיון תשע"ד, 4:00 בצהריים, אילת

הגעתי לביתי לאחר יום לימודים מתיש. מיד צדה את עיני הזמנה פתוחה בסלון. "לכבוד משפחת כהן" – כך היה רשום על גב ההזמנה. עוד אני מתבוננת בהזמנה, אימי הופיעה בחדר, "הו, אני רואה שכבר ראיתי את ההזמנה לחתונה של דודה רבקה, נוסעים לקרית שמונה מחר בצהריים. היום אי"ה נקנה לך ולאחיותיך שמלות יפהפיות לחתונה".

הייתי מופתעת, "דודה רבקה מתחתנת?!" אמרתי כשכולי מאושרת.

יום שני, י"ד סיון תשע"ד, 2:00 בצהריים, אילת

כל הבית רועש. כולם נרגשים. אחיותי ואני כבר עומדות בפתח עם השמלות החדשות שאימי קנתה לנו אתמול. "ילדים, עוד רגע, ואני כבר מאורגנת" קראה אימי מהחדר. אימי יצאה מחדרה לבושה ומאופרת לתפארת. עלינו לרכב כל בני המשפחה. "יש איזה יופי" צעקנו כולנו בהתלהבות. אבי השמיץ שירים, והתחלנו בנסיעה.

יום שני, י"ד סיון, תשע"ד, 8:00 בערב, קרית שמונה

כל המשפחה המורחבת באולם מאוחדת וצוהלת. ואני מסוחררת, מרוב אושר רוצה לקפוץ לשמים. דודה רבקה מתחתנת. אני עדיין לא מעכלת. אט, אט זורמים עוד ועוד אורחים לאולם, המוני אנשים מקרוב ומרחוק. כולם באו לשמח ולשמוח עם דודה רבקה ובעלה לעתיד, שאגב שמו וסי.

לאחר נטילת ידיים והמנה הראשונה הגיע זמן הריקודים. התזמורת פוצחת בניגון סוער ומקפיץ, אר דוקא אז... בשיא השמחה וההנאה, אימי קראה לנו לרכב. "ילדים אין ברירה, מאוחר, צריך לחזור הביתה, דרך ארוכה לפנינו". אי אפשר לתאר את גודל אכזבתנו. ממרומי האושר לעומק הדכדוך. בני הדודים שראו את פנינו העצובות, ניסו לשכנע את אימי, להשאר עוד קצת, אך לשוא.

התפללתי לאלוקים מעומק ליבי. איני זוכרת מתי הרגשתי עוד פעם שאני ממש פונה מתוך תוכי לבורא העולם. "אנא ה', עשה משהו, שהחוויה והשמחה הזו תמשך".

צעדנו בשקט לעבר הרכב ממורמרים. אבא ואמא הבינו לרוחנו, אולם לא היה להם איך לנחמנו. החזרה המוקדמת הביתה היתה נראית כבלתי נמנעת. כשהגענו בסמיכות לאוטו, גילה אבא שרכבים חוסמים אותנו מכל הכיוונים. אין שום אפשרות להיזז את הרכב. אבא ואמא דברו בצד עם איזה אדם, אולי היה זה השומר של החניון או מאבטח, איני יודעת. אך

לאחר מספר דקות של הסתודדות הם נגשו אלינו הילדים ואמרו: "ילדים חמודים, כמו שאתם רואים חסמו לנו את הרכב. נראה שעד שנאתר את בעלי הרכבים יקח לא מעט זמן. בינתיים אתם יכולים לחזור לאולם, להשאר ולשמוח עוד".

"יש!!!!" קראנו במקלה.

ואני כל כך שמחתי שה' הקשיב לתפילתי, ועשה לי נס. כן, מבחינתי זה היה ממש נס. באותו רגע קבלתי על עצמי החלטה טובה, שאותה איני רוצה לגלות, אפילו לך יומני, היקר.

אני רק רוצה לאמר שה' תמיד שומע. אתם יכולים תמיד להתפלל, לפנות ולבקש ממנו ניסים. גם עם הבעיות הכי קטנות וגם עם הצרות הכי גדולות שלכם.

כי יש מי ששומע את התפילות שלכם. תמיד!

כשלא מתיאשים - דברים מסתדרים

מאת: נועה ברק

שלום שמי נועה, אני לומדת בכיתה ה', גרה בנתיבות ולומדת בבית ספר חב"ד.

אני רוצה לספר לכם על אבי. אבי הוא מפקד בצבא ועובד עד שעות מאוחרות מידי יום. כשהוא חוזר הביתה הוא עייף ומותש, אך תמיד עוזר בצרכי הבית והמשפחה. כגון: שיעורים שלי ושל אחיותיי, שטיפת כלים, סדר או כל עזרה נדרשת אחרת.

הוא אוהב טיולים, במיוחד בטבע עם המשפחה. אך תמיד מקפיד על תפילה וקיום מצוות גם כשיוצאים משגרת היום.

יום אחד הודיעו לאבי מהצבא, שיש לו ולחייליו טיול ג'יפים, הוא הסכים בשמחה להצטרף.

כשהגיע היום המיועד, הוא התארגן ונסע לצבא, ומשם הוא וחייליו נסעו לטיול. הם נסעו בג'יפים, טיילו ונהנו מאוד.

והנה הגיע הזמן לתפילת מנחה, אבי שכאמור, מקפיד מאוד על תפילה במניין, רצה גם הפעם להתפלל במניין. השמש נטתה לערוב, אך הפעם, נתקל בקושי. חייליו שלא כל כך שומרים מצוות לא היו מצוניינים לקחת חלק בתפילה.

אבי נעצב מאוד, והבין שמאמציו לשכנע אותם לקחת חלק במצווה כה חשובה יעלו בתוהו. לכן הוא התחיל להתפלל לבדו.

פתאום שמע קול חלוש של נערים צעירים, ונדמה היה שהם מתפללים. מיד רץ לעבר מקור הקול, בתקווה שאכן הקולות הן קולות תפילה. תוך כדי ריצה לכיוונם חלפו בראשו מחשבות. הוא הבין שהקב"ה ראה את מאמציו הרבים ואת אכזבתו, וזימן לו אנשים שיוכל להצטרף אליהם למניין. להתרגשותו לא היה גבול. הוא הגיע אליהם והתפלל במניין מתוך דבקות ושמחה פנימית אמיתית. שאין ייאוש בעולם.

כשהגיע לבית, עייף כרגיל, אך הפעם גם מרוגש ומסופק. סיפר לי ולמשפחתי את הקורות אותו. כמובן שהתרגשנו ושמחנו ולמדנו מכך שלעולם לא מתייאשים. אם אתה רוצה להשיג משהו, ובודאי משהו רוחני, הקב"ה יסייע בידך.

סוף הישועה לבוא

מאת: תאיר חג'בי

שלום לכם, שמי תאיר. אני גרה בנתיבות ולומדת בבית ספר חב"ד בכיתה ה'.

יוצא לי לדבר ולהיות בקשר עם דודתי שירלי אחות אימי.

רציתי לספר לכם את סיפורה האישי של דודתי. שירלי בחורה בת 20, מטופחת, יפה, נעימת הליכות ולבבית. הכל התחיל כאשר שירלי הגיע לגיל השידוכים. יום רדף יום, הצעה רדפה הצעה, שירלי נפגשה שוב ושוב, אך לא מצאה את זיווגה. שירלי לא התייאשה, היא התפללה, ביקשה והתחננה לה' שישלח לה בקרוב את זיווגה. דודתי האמינה באמונה שלמה, ולא הרפתה. האמינה שה' ישלח לה בקרוב חתן.

יחד עם האמונה הגדולה שבא יבוא היום, והיא תמצא את זיווגה, היא הייתה עצובה. חברותיה של שירלי נישאו זו אחר זו, חלקן כבר היו אימהות לתינוקות קטנים והיא עדיין לא התחתנה.

היא עשתה כל שביכולתה למצוא חתן. היא שפכה דמעות על קברי צדיקים, הרבתה להתפלל בכוונה גדולה וקיוותה לישועות. והנה באחד הימים בשיחת הטלפון ביני לבין דודתי היא אומרת לי: "תאיר, הכרתי בחור נחמד, צנוע, למדן. מה דעתך?"

הייתי המומה. שתקתי. לא האמנתי לדבריה. אך מייד אמרתי לה ברגש: "שירלי אני מאוד שמחה בשמחתך, שיהיה רק שמחות" וניתקתי.

מספר ימים למחרת אימי מודיעה לי: "תאיר, שירלי תתארס בע"ה ביום חמישי בעוד שלושה שבועות". הייתי פשוט מאושרת.

מייד למחרת, רצתי עם אימי ואחותי לקנות שמלות, נעליים, פרחים לשיער והכל מרוב שהתרגשתי. והנה הגיע היום המיוחל, התלבשתי בבגדיי החדשים ונסענו לאולם כולם מתרגשים.

כשהגענו שמחנו להכיר את החתן ואת משפחתו החביבה, רקדנו וגם שרנו, היה מרגש ומקסם.

עוד שבועיים חולפים ואימי אומרת: "תאיר, שירלי תתחתן בע"ה בערך בעוד חודש". הייתי מאושרת. הנה האמונה של שירלי ניצחה.

ובשנסענו לקנות בגדים, לא רק אנחנו קנינו אלא כל דודותיי מצד האימא, באו לקנות איתנו מאותה חנות את אותה שמלה.

בחתונה היינו פשוט יפות, כשכולם אותו דבר הכל פשוט יותר יפה.

בשיחת הטלפון האחרונה שעשיתי עם שירלי היא אומרת לי ברגש: "תאיר, את יודעת שלפני שהתחתנתי כל כך רציתי להגיע לרגע המיוחל הזה ומרוב חיפושים, כמעט התייאשתי. אך האמנתי שבסוף אתחתן".

הייתי כל כך מרוגשת ממילותיה של דודתי ואמרתי לה: "אין ייאוש בעולם כלל, הקב"ה מסדר את הכל בדרך ניסית וישועת ה' כהרף עיין".

בין טוב לרע

מאת: עדי חדאד

בעיצומו של החורף השנה התבשרו תלמידות בית ספר חב"ד נתיבות שהן מופיעות בכנס הארצי של "בת מלך" בבניי האומה בירושלים. כמובן, שההתרגשות היתה רבה. לאחר שעות רבות של חזרות חוייתיות, אך גם מתישות, הגיע היום המיוחל.

הגענו ל"בניי האומה". פעם ראשונה שאני נמצאת מאחורי הקלעים. גיליתי עולם שלם של חדרים ומסדרונות. אני התארגנתי בזריזות, תוך דקות ספורות הייתי לבושה בתלבושת המיוחדת שהזמינו לנו. אולם אז הבחנתי שרחל חברתי לא קיבלה חצאית ואין חצאיות מיותרות.

רחל, היא ילדה די שכחנית, מפוזרת ולא אחראית במיוחד על הדברים שלה. אם לא אומרים לה היא לא תגדל אצבע לא תעשה ולא תחפש כלום. כנראה היא חושבת שדברים פה בעולם קורים מעצמם.

הזמן חולף אנו אמורות לעלות תכף לבמה להופעה. והנה נזכרתי בחברתי רחל שאין לה חצאית, והיא לא יכולה לעלות לבמה ולהופיע. לא ידעתי מה לעשות. חשבתי לעצמי 'אני חייבת לעזור לרחל לחפש חצאית'. הרהור קצר הוביל אותי למסקנה שאני עלולה להפסיד את הריקוד.

רחל ואני התחלנו לרוץ מהר ולחפש חצאית בכול מקום אפשרי. עד שעלה במוחי רעיון. נרוץ מהר למורה נחמי. המורה נחמי היא סגנית בית הספר, היא גם היתה האחראית על הכרטיסים, התלבושות וכל העניינים של בית ספרנו בכנס. רצנו מהר למורה נחמי ושאלנו: "המורה, אולי החצאית הגיע בטעות לקבוצות אחרות, לבתי ספר אחרים?"

המורה נחמי, הבינה לרוחנו, והשיבה: "אני אבדוק. בינתיים המשכנה לחפש". ואומנם היא בדקה אצל כל בית ספר האחרים, אך לא מצאה. לא הרפיתי. שוב פניתי למורה נחמי "בבקשה, המורה, תבדקי שוב".

בשלב מסוים חשבתי לעצמי, 'מה אכפת לי מרחל. אני מאחרת להופעה בגללה! אבל כאן הגיעה מחשבה אחרת. אם אני לא אעזור לה אני אאבד את החברה הטובה שלי. "חבר ניכר בעת צרה". נוסף על כך היא תזכור לי את זה לכל החיים. בטח היא לא תדבר איתי לעולם.

ריחמתי על רחל. חשבתי איך היא מרגישה, ומה היה אם אני הייתי במקומה. גם אני הייתי מרגישה מאד לא נעים.

כשמחשבות טובות של השתתפות בצער הזולת חולפות במוחי זה קרה. פתאום אני רואה חפץ בצבע ירוק. אני מתקרבת, והנה אני רואה חצאית ירוקה. כן, החצאית של הריקוד שלנו. רצתי לעבר רחל בשיא השמחה וההתלהבות עם החצאית ונתתי לה אותה.

היא כמוזן הודתה לי מקרב לב ואני אמרתי בנימוס "אין על מה". על אף שבתוך תוכי הרגשתי שהרבה כוחות נפש נדרשו לי לעמוד בניסיון זה.

רצנו לעבר האולם ורקדנו עם כולם את הריקוד.

אני בטוחה שלכל חברותי נצרבה חוויה שלא תשכח במהרה מההופעה. רחל ודאי תזכור עוד הרבה זמן את הריקוד, הרגעים שקדמו לו, והמסירות שלי כלפיה. אך אני שעמדתי במבחן החברות בין בטוב בין ברע חקקתי בליבי מסר נוסף. כשיש רגישות וחברות אמת - הקב"ה בעצמו נכנס בחברות זו ומסייע.

מסירות נפש מעל הכל

מאת: תאיר חדד

שלום, שמי תאיר חדד. אני לומדת בבית ספר חב"ד בנתיבות בכיתה ה'. ואני רוצה לספר לכם על מקרה שארע לשכני דויד.

דויד הוא תלמיד כיתה ו', כולם מעידים על אופיו הנעים ומידותיו הטובות. יש לו תחביבים רבים אבל התחביב האהוב עליו ביותר הוא לטייל וליהנות מהטבע. חברו הטוב ביותר הוא יהב, תלמיד כיתה ה', אמנם הוא קטן במקצת מדויד אבל יש להם הרבה דברים משותפים.

היה זה באחד מימות החופש הגדול. השמש עמדה במרכז השמיים ודויד ויהב החליטו שזה יום מושלם לבריכה. בדרך לבריכה החליטו לעבור לקנות גלידה, ואם יישאר להם זמן ילכו להנות מהטבע בפארק העירוני.

דויד ויהב התארגנו בזריזות, לקחו תיק עם הציווד הנדרש לבריכה, מעט כסף מדמי הכיס שהיו ברשותם, וצעדו לכיוון חנות הגלידה. שם פגשו את חברו לשעבר של דויד... שמעון.

שמעון הוא ילד פטפטן, לרוב אוהב לריב בלי סיבה, ולא ממהר להתפייס.

שמעון ודויד לא חברים כבר למעלה משנה, אין ביניהם שום קשר. כשראה דויד את שמעון נזכר מאיפה הכל התחיל.

ביום ל"ג בעומר, שמעון עשה מדורה עם חבריו לכיתה ולא כפי שהבטיח לדויד ולחבריו בשכונה. שמעון ודויד הלכו כל אחד בנפרד לאסוף קרשים כל אחד למדורה שלו. הם נפגשו ליד גזע עץ עבה וגדול. כל אחד רצה לקחת אותו לעצמו. דויד ושמעון רבו, והחלו לפתוח בצעקות עזות. לאחר מאמצים רבים הצליח שמעון לחלץ את הקרש מידי דויד. דויד התייאש ועזב את הקרש. אך לא סתם, אלא מכיוון שהייתה לו תכנית.

בל"ג בעומר הקימו דויד וחבריו את המדורה בבוקר, כדי שבערב ידליקו אותה בלי עיכובים.

מה עשה שמעון? בא ושפך על הקרשים מים בלי שאף אחד ראה. כשדויד הבין את מעשיו של שמעון. כעס והחליט להתרחק ממנו. מכאן החל הקשר להתנתק עד שלא נפגשו זמן רב.

והנה דויד רואה אותו כעת בחנות הגלידה. דויד החליט לעזוב את המקום וללכת לבריכה. שם נהנו דויד ויהב וצחקו. המים הנעימים ציננו את גופם, ודויד שכח לגמרי מהמפגש עם שמעון.

לאחר שעה בערך החליטו לחזור הביתה ולוותר על רעיון הפארק העירוני.

כשהלכו ראו לפתע, שוב את שמעון מאחוריהם באותה מדרכה. הם החליטו לעבור למדרכה שממול. שמעון, דויד ויהב גרים קרוב זה לזה, כך ששמעון ידע את מקום מגוריהם של דויד ויהב.

כל חמש דקות בערך, הסתובב שמעון אחורה כדי לראות מה איתם. באחת הפעמים שהסתובב הם כבר לא היו שם. שמעון לא הבין לאן נעלמו פתאום. הם היו בדרכם הביתה ופתאום נעלמו.

שמעון מבלי לחשוב הרבה, נכנס לחנות וביקש להסתכל במצלמות האבטחה. המוכרים לא הסכימו, אך שמעון לא התייאש. הוא החל לבכות בקול רם והמוכרים הבינו שמדובר במשהו רציני.

שמעון הסתכל במצלמות אבטחה והבחין באדם שנראה חשוד. הוא הבין שאותו אדם חטף את דויד ויהב. מכאן הוא הבין שאותו אדם לא רק נראה חשוד אלא הוא אכן חשוד ומסוכן.

שמעון רץ במהירות האפשרית לתחנת המשטרה, הוא ראה שוטר שאינו מכיר. מבלי להסס פנה אל השוטר, וסיפר לו הכל כשגופו רועד.

השוטר זרק את חפציו על הרצפה, ורץ לכיוון החנות ששמעון הראה לו. שם צפה במצלמה הנסתרת, והתמונה אט אט החלה להתבהר לו. הוא הזמין שוטרים נוספים שסייעו לו בסריקות באזור, תוך שהם מתחקרים עוברים ושבים.

שמעון הלך בינתיים להודיע להוריהם של דוד ויהב מה קרה להם ושעכשיו חוקרים זאת.

לאחר זמן מה, שנראה בעיני שמעון כנצח, השוטר הודיע לשמעון ולהוריהם של דויד ויהב כי הם נמצאו בריאים ושלמים. מתברר שאותו עבריון שהיה מעורער בנפשו, הסתיר אותם במין בקתה בן העצים במקום שאף אחד לא ידע עליו, רק מעטים.

השוטר וההורים הודו מעמקי ליבם לשמעון.

וגם דוד ויהב לאחר שהתאוששו קלות, הלכו להודות לשמעון על שהציל אותם. דוד בכה מהתרגשות ואמר לשמעון "אני לא מאמין שרבנו על כזה דבר... תודה רבה שהצלת אותנו". שמעון ענה לו בתגובה "מסירות נפש מעל הכל" והם חיבקו אחד את השני חזק.

